

105 dies al voltant del món

He tingut el privilegi de formar part de l'Equip Base de la Marxa Mundial per la Pau i la no violència, amb 20 persones de diferents procedències i pensaments, que amb un recorregut de prop de 200 mil km, hem visitat 90 països. Si en un principi ens titllaven d'il·lusoris, un cop iniciada l'experiència tothom s'hi volia afegir. Ha estat necessari fer equips diferents, per a donar resposta a pobles i ciutats d'arreu dels 5 continents. Jo he caminat per 105 pobles-ciutats de 40 països. Hem utilitzat tota mena de mitjans, avions, vaixells, autobusos, taxis, camions, avionetes, avions militars, piragües, motos, bicis, trens, AVE, ambulàncies, carrets. Ens hem allotjat a residències d'estudiants, a centres de dones maltractades, a destacaments militars, centres budistes, de religions catòliques, de cuàquers, a alguns hotels o al que a molts indrets anomenen *hostels*... No ha estat un viatge turístic com alguns pensen. Hem tingut activitats des de primera hora del matí fins a molt tard al vespre participant a fòrums i debats, visitant universitats i escoles, centres de diferents religions, marxes a raó de 6-10 km per dia amb els ciutadans dels pobles-ciutats on ens han reclamat. Hem menjat poc, hem dormit menys... però amb tots hem compartit il·lusions i esperances. S'ha fet bo aquell vell lema: "no només de pa viu l'home".

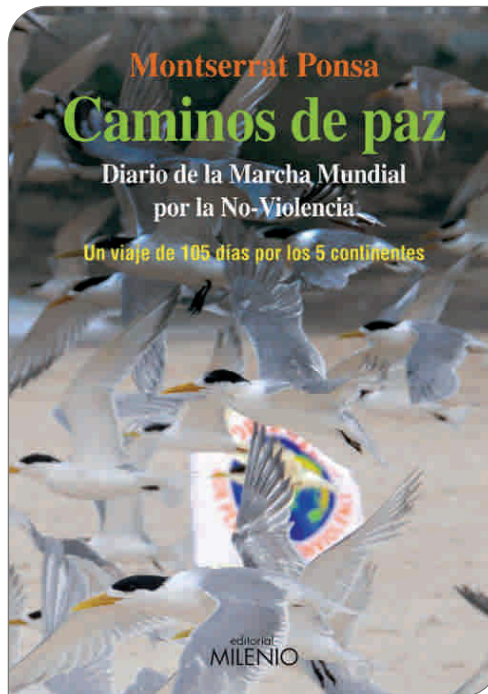
Si d'entrada el meu delit era clamar contra la guerra i les armes nuclears, passats pocs dies vaig oblidar-me d'aquelles raons per a dir no a la injustícia, tanta és la que hi ha en el món. A Nova Zelanda, a les illes de Rekohu, vam compartir la setmana prèvia al llançament de la MM amb gent de cultures ancestrals -els morioris- i va servir perquè ens coneguéssim. Va ser a Wellington, el 2 d'octubre, coincidint amb la data de naixement de Gandhi, on es va donar el tret de sortida a aquella idea que feia anys va tenir Rafael de la Rubia, president de l'Associació Món sense Guerres,

a què posteriorment van donar suport prop de tres mil associacions, entitats, personalitats. Jo representava la Fundació Cultura de Pau que presideix Federico Mayor Zaragoza.

Hem contactat amb autoritats, associacions i fundacions, mestres, joves, nens, dones. Hem descobert aquest patrimoni que molts pretenen obviar, les persones, per a mi el millor

la manca d'higiene que provoca malalties prescindibles, o altres que, desconegudes o "ignorades" per les autoritats mundials, no poden evitar ni curar com la sida. La manca d'aigua, zones on han de fer km per aconseguir aquest be comú del qual estan faltats. No cal dir que ens han demanat ajut en temes d'educació, higiene, salut que, amatent, he promès buscar... Ho he comentat amb el nostre alcalde, Josep Mayoral, amb l'Hospital a través de Direcció, Dr. Rafel Lledó, i del CEIC del qual formo part, a mestres i responsables d'altres municipis: l'Ametlla, les Franqueses, la Garriga. Tots tenen ganes d'involucrar-s'hi.

Vaig descobrir els problemes de Corea, aquest país de 85 milions d'habitants dividits entre un nord pobre, amb règim comunista, en mans de la Xina, i un sud opulent, capitalista, en mans dels EUA. Ens van demanar ajut per a trencar aquelles "alambrades" de més de 250 km de llarg per 4 d'ample, que controlen 1.800.000 soldats al nord, 800.000 al sud. Vaig donar paraula que buscaríem les veus necessàries per exigir a

Coberta del llibre *Caminos de paz*, de la periodista Montserrat Ponsa

d'aquest món estrafolari en el qual ens ha tocat viure. Hem escoltat les seves veus, ens han obert les seves llars, els seus cors, confiant-nos els seus anhels de modificar la vida sobre la terra, aconseguir un món més just i equitatiu. Tinc clar que pau no és tan sols absència de guerra, ho és també que tothom tingui el necessari per a viure amb dignitat: educació, cultura, sanitat, un sostre on viure i morir prop dels seus, no haver d'abandonar família i país per aconseguir el mos de pa amb el qual puguin subsistir. Ningú no s'imagina com malviu una gran majoria.

Atribola la pobresa d'Àsia i Àfrica,

aquells governs que permetin que les famílies es puguin trobar, i que el país es pugui reunificar, trencat rera la guerra freda l'any 45. Vam ser presents a una important trobada entre diferents religions a Thrissur-Índia. Joves que cerquen la veritat i el perquè de tantes incògnites. Vam decidir plegats que només existeix un sol déu que és pare, i cadascú crida amb un nom diferent. No és el déu del terror amb el qual alguns havíem estat educats, és un déu que vol pau i convivència, el millor per a tots. També vam trobar-nos amb intel·lectuals i periodistes, alcaldes de petits poblets però també de grans ciutats, artistes, esportistes, dones. Vam eviden-